

ציודה לדרך:

סלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

ציודה לדרך | ראש השנה התשפ"ד

גליון מס' 152

הנהלת קרן ההסעות מברכת את עשרות אלפי ילדי קרן ההסעות ואת כל בית ישראל בשנה טובה ומברכת, שנה של נחת וסייעתא דשמיא ברוחניות ובגשמיות.

בדרך הזמן

חזיק בכבוד השבת ומליץ טוב בעדנו יש שנים שבהן יום ראשון של ראש השנה חל בשבת. בשנים הללו קבעו חז"ל שלא תוקעים בשופר, שמא יטלטלו אותו בטעות בשבת ד' אמות ברשות הרבים.

אמר רבי ישראל מאיר שושן שליט"א:

מובא בחז"ל (ראש השנה טז ע"ב) "כל שנה שאין תוקעין לה בראשיתה - מריעין לה בסופה", כלומר: השנה לא נגמרת בטוב, וזאת משום שלא בלבד את השטן. בעל הערוך לנר בדק ומצא, שהאסונות הקשים ביותר לעם ישראל ארעו בשנה כזו, שראש השנה חל בשבת: חרבון בית ראשון וחרבון בית שני, וכן צרות וגזרות רבות נוספות.

אבל - אומר ה"ערוך לנר" - אנו מוצאים במהלך ההיסטוריה של עם ישראל גם את ההפך: השנים היפות ביותר של עם ישראל היו בשנים שבהן חל ראש השנה בשבת - בשנה שבה זכו ישראל לשמוע שנמחל להם עוון העגל, והקב"ה אמר "סלחתי כדבריה" חל ראש השנה בשבת. בשנה שבה נכנסו עם ישראל לארץ ישראל גם כן חל ראש השנה

בשבת. איה אפשר להבין את זה? האם כשראש השנה חל בשבת צפויה לנו שנה טובה או חלילה לא? ה"ערוך לנר" עונה על כך באמצעות משל: אחד משרי המלך פשע ומרד במלכותו. אחת דינו של שר כזה - מות. אין לו שום תקנה, אלא אם ימצא מה לטעו לפני המלך לזכותו, והמלך יושיט לו את שרביט הזהב.

בקש השר עזרה מידידי בארמון המלוכה. הם נסו לסגור עליו לפני המלך, אך לא הצליחו לעשות מאומה. פשעו היה חמור ונורא.

כשכלו כל הקצין, והשר הבין כי הוא עומד למות, ככל הנראה, אמרה לו רעיתו "מה דעתך? אולי פדאי שאני אלה להתחנן לפני המלך עליך? אולי אותי הוא יסכים לשמוע?".

היא הלכה אל המלך, נעמדה לפניו והחלה לבכות בדמעות שליש: "אדוני המלך, זו היתה מעידה חד פעמית. האמת היא שבאמת בעלי נאמן מאד למלך, ומעתה ואילך תמיד יעשה את רצונה במסירות גדולה. אנא, המלך, אל תהרג אותי! אל תשאיר אותי

נחבֵּלָה חֲבֵלוֹת רַבּוֹת וְקִשּׁוֹת כָּל כֶּהֱ? ".
בְּרֵרוּ הַשָּׂרִים, וּמִצְאוּ שֶׁהַגּוֹרֵם לַחֲבֵלוֹת הֵיךְ הַשָּׂר
הַמּוֹרֵד, בַּעֲלָה... "

הַבֵּינֵי הַמְּלָה, שֶׁכָּל הַתַּחֲנוּגִים שֶׁהַתַּחֲנוּגָה הָאִשָּׁה, וְכָל
הַבְּכִיּוֹת שֶׁבְּכַתָּה, לֹא מַחֲמַת אֶהְבֵּתָה לַשָּׂר הֵם, אֲלֵא
מֵרַב פְּחָדָה מִפְּנֵיו, שְׂאֵם לֹא תַעֲשֶׂה אֶת רְצוֹנוֹ – שׁוּב
פְּגַע בָּהּ וְיִכַּח אוֹתָהּ... "

אָמַר הַמְּלָה: "קָחוּ אֶת הַשָּׂר הַזֶּה, וְהוֹצִיאוּהוּ מִיַּד
לְהוֹרְגָא! ".

"אֲדוּנֵי הַמְּלָה!" זָעַק הַשָּׂר, "כָּלוּם תַּעֲשֶׂה עוֹלָה וְתַטָּה
מִשְׁפָּט? ! הֵן רַק לִפְנֵי חֲדָשִׁים סְפוּרִים גִּזְרַת דֵּינּוֹ שֶׁל
שָׂר פְּלוּנֵי לְמִיתָה, וְרַק בְּגִלְל תַּחֲנוּגֵי אִשְׁתּוֹ בְּטִלְתָּ אֶת
גִּזְרַת הַדֵּינּוֹ. מַדּוּעַ וְלָמָּה לִי לֹא תִנָּתֵן חֲנִינָה?! הֵן אִשְׁתִּי
אִף הִיטִיבָה לְדַבֵּר מֵאִשְׁתְּ הַשָּׂר הַזֶּה, וְגַם הוֹרִידָה
יוֹתֵר דְּמָעוֹת בְּכִיּוֹתֶיהָ... הֵיכֵן הַצֶּדֶק? !".

אָמַר הַמְּלָה: "הַצֶּדֶק אֵתָּה. אֶת הַשָּׂר הַזֶּה הוּא חֲנִנְתִּי
בְּזָכוֹת אִשְׁתּוֹ, וְאִשְׁתְּךָ דְּבָרָה טוֹב יוֹתֵר מִמֶּנָּה. בְּכָל
זֹאת אֵתָּה תוֹצֵא לְהוֹרְגָא! הִיּוֹדַע אֵתָּה מַדּוּעַ? מִשּׁוּם
שֶׁכָּל הַסִּבָּה לְכַף שְׂאִשְׁתְּךָ דְּבָרָה הִיא רַק מִשּׁוּם שֶׁהִיא
פּוֹחֶדֶת מִמֶּךָ וּמִן הַמְּכּוֹת שֶׁאֵתָּה מַכָּה אוֹתָהּ. אִישׁ רַע
כָּזֶה אֵינּוֹ מְקוּם לְחוֹן אוֹתוֹ! ".

הַשִּׁבְתָּ הִיא הַ"רַעֲיָה" שֶׁל כְּנָסֵת יִשְׂרָאֵל, וּבֵת הַזּוּג

אֶלְמָנָה חֹסֶרֶת יֵשַׁע וְאֵת יְלָדֵי יְתוּמִים אֲמַלְלִים. אֲנֵא,
הַמְּלָה, עָשֵׂה עִמָּנוּ לְפָנִים מִשׁוֹרֵת הַדֵּינּוֹ וְרַחֵם נָא! ".

שָׁמַע הַמְּלָה אֶת דְּבָרֶיהָ, רָאָה אֶת דְּמָעוֹתֶיהָ. נִכְמְרוּ
רַחֲמֵיו עָלֶיהָ וְעַל יְלָדֶיהָ. הַשָּׂר הַסּוֹרֵר קָבַל חֲנִינָה
וְנִשְׁלַח לְחַפְשֵׁי אֵל אִשְׁתּוֹ וְאֵל יְלָדָיו.

חֲדָשִׁים סְפוּרִים לְאַחַר מִכּוֹן נִתְפַּס שָׂר אַחֵר, שְׂאִף הוּא,
כְּקוֹדְמוֹ, חִפֵּץ לְמַרְדּ בַּמְּלָכּוֹת. גִּזְרַת הַמְּלָה אֶת דֵּינּוֹ
לְמִיתָה. נִסָּה הַשָּׂר לְשַׁלַּח שְׂתַדְלָנִים, שִׁיפְצִירוּ בַּמְּלָה
לְחוֹן אוֹתוֹ אוּ לְהַקְלִי אֶת גִּזְרַת דֵּינּוֹ, אֲךָ הַמְּלָה לֹא שָׁמַע
אֲלֵיהֶם.

פָּנָה הַשָּׂר אֶל אִשְׁתּוֹ וְאָמַר: "לְפָנַי מִסְפַּר חֲדָשִׁים נִתְפַּס
שָׂר פְּלוּנֵי בְּאוֹתָהּ אִשְׁמָה. בָּאָה אִשְׁתּוֹ וְדְבָרָה בְּזָכוֹתָהּ
וּבְכַתָּה בְּפָנַי הַמְּלָה שִׁיְרַחֵם עַל בַּעֲלָה לְמַעֲנָה. הַמְּלָה
שָׁמַע לָהּ, חָנַן אֶת הַשָּׂר וְנִצַּל מִמְּוֹת לְחַיִּים. אֲנֵא,
רַעֲיָתִי, לְכִי אִף אֶת אֵל הַמְּלָה וְהַפְצִירִי בּוֹ בְּדָמָעוֹת
שְׁלִישׁ, שִׁיְכַבֵּטֵל אֶת גִּזְרַת דֵּינּוֹ הַמְּוֹת שֶׁגִּזְרַת עָלַי".

הִלְכָה אִשְׁתְּ הַשָּׂר אֶל הַמְּלָה, דְּבָרָה לְפָנָיו בְּתַחֲנוּגִים
וּבְכַתָּה בְּדָמָעוֹת שְׁלִישׁ.

אֲלֵא שֶׁלְּפָתַע הַבְּחִין הַמְּלָה בְּדַבֵּר שֶׁמִּשְׁשָׂה אֶת תְּשׁוּמַת
לְבוֹ – פְּנִיָּה שֶׁל הָאִשָּׁה הָיוּ חֲבוּלוֹת וּמְלֵאוֹת חֲבוּרוֹת,
יָדָה שְׁבוּרָה וְרַגְלָה מְעוֹתָת.

"מַה פֶּשֶׁר הַדְּבָר?" שָׁאַל הַמְּלָה אֶת עַבְדָּיו, "אִיךָ

שָׁלוֹנו.

בשנים שבהן ראש השנה חל בשבת, ואין אנו תוקעים בשופר משום שכה הורו חז"ל – הרעיה, שהיא השבת עצמה, מתעצבת לפני הקב"ה לדבר טובות על ישראל, ולשנות גזר דינם לטובה.

אם ישראל מקפידים על השבת ומכבדים אותה – מקשיב מלך מלכי המלכים לדברי הסגנונה שלה, וגזור על עם ישראל גזרות טובות. לכן זו שנה מברכת במיוחד.

אך אם הרעיה מכה וחבולה, כלומר: אם רואה הקב"ה שעם ישראל לא הואג לשמור אותה ולכבדה כראוי, לא יעזר כל מה שתאמר – הדין לא ישתנה לטובה. לכן כשאין תקיעת שופר בראש השנה יש גזרות קשות על עם ישראל.

מפאן נלמד כמה חשוב לדקדק בשמירת השבת – אומר ה"ערוף לפר" – כששומרים כראוי על השבת, בכחה להגן על עם ישראל, משום שהיא חשובה וחביבה במיוחד לפני הבורא יתברך!
(רבי ישראל מאיר שושן- מגיד מראשית)

סימנא טבא

ספר רבי ראובן מרלינשטיין זצ"ל בספר "יחי ראובן": באחת השנים, סמוך לימי ראש השנה, יצא לי לנסע ברכבת לחיפה. ישב על ידי יהודי מתל אביב שספר לי שפניו מועדות למושב ליד חיפה.

מה יש ליהודי לחפש במושב המרחק, בימים גדולים אלו הסמוכים לראש השנה?

"שם, במושב", ספר היהודי, "יש ירק מיוחד שגדל רק שם, וזה סימן טוב לאכל ממנו בראש השנה".

שאלתי אותו: "מה שם הירק?" והוא נקב בשמו. זה לא היה אחד מהסימנים המזכירים בשלחן ערוך לאכל בליל ראש השנה לסימנא טבא... אבל לו זה היה חשוב מאד לאכל את הסימן הזה, חשוב עד כדי כך שנסע במיוחד עד חיפה בימים הגדולים הללו! שאלתי אותו: "מה עוד יש בראש השנה חוץ מסימנים?"

אמר לי: "אצלנו בראש השנה בית הכנסת מלא באנשים שכל השנה לא רואים אותם, אבל בראש השנה כלם באים... צריה לתפס מקום טוב, אחרת תשאר בחוץ".

נו, נו... "ומה עוד יש בראש השנה, חוץ מסימנים ומקום טוב בבית כנסת?" המשכתי לשאל. "חזן" הוא ענה לי. "אם יש חזן טוב שיודע לסלסל – זה נכנס לנשמה, ואתה לא יכול לתאר לה כמה זה חשוב!".

"מה עוד?"

"אה, כמעט שכחתי – שופר! צריה שיהיה בעל תוקע שיודע לתקע כמו שצריה... פה, התקדמות..."

"מה עוד יש בראש השנה?"

"מה עוד אתה רוצה? מה שאמרתי לא מספיק?!..."

יש יהודים שעבורם ראש השנה הוא רק הדברים החיצוניים שיש בו, והם אינם מבינים את משמעות היום הגדול הזה, שבו אנו ממליכים את ה' לתפורה ועומדים בדין. הם אינם קולטים, שמכל הסימנים והמקום הטוב בבית הכנסת – הדבר שצריה ביותר להטריד את מנוחתם הוא המצב הרוחני שלהם, והחזרה בתשובה.

המגיד רבי שבתאי יודלביץ זצ"ל ספר בדרך מליצה: פעם בקשה ממני רעיתי ללכת לשוק ולקנות מעט ירקות. נטלתי את עגלת השוק ויצאתי ממעוני אשר בבתי אונגריין לשוק מחנה יהודה. בתחלת השוק, ברחוב אגריפס, ראיתי המון רב נדחק סביב אחד הדוכנים. סקרנותי התעוררה, ונגשתי לשאל מה מוכרים בדוכן המבוקש.

ומה התברר?

"שקדים", אמרו לי האנשים. "כאן מוכרים שקדים." "אם כן", התפלאתי, "מדוע אתם עומדים בתור הארה הזה? וכי חסרים שקדים בשוק?"

"לא חסרים שקדים בשוק", ענו לי. "השאלה היא כמה צריה לשלם עליהם. כמה אתה רגיל לשלם על שקדים?"

"ארבעים שקלים לקילו".

"ובכן, בדוכן פה מוכרים אותם בחמשה שקלים לקילו!"

חמשה שקלים לקילו שקדים? עכשיו הכל מוכן. נעמדת גם אני בתור, וחכיתי במשה שלשת רבעי שעה. כשהגיע תורי שאלתי את המוכר: "המחיר הוא

באמת חמשה שקלים?"

"חמשה שקלים בלבד", אשר המוכר.

"אם כן, תן לי חמשה קילו".

תוך כדי שהוא שוקל לי, אני אומר לו: "אתה יודע מה? תן לי עוד חמשה קילו. הרי קילו שקדים בחמשה שקלים זה כמעט חנם... יש לי אחים ואחיות, אני כבר אמצא מה לעשות עם זה."

הוצאתי מאה שקלים כדי לשלם על עשרה קילו, אה ברגע האחרון החלטתי להכפיל את הכמות:

"פעצם, אל תחזיר לי עדה. תן לי עשרה קילו נוספים. אחלק אותם בבית המדרש, או בחתנה..."

יצאתי משם עם עגלה כבדה מלאה שקדים. בפתי חפשה אשתי את העגבניות והבצלים. רגע, תשמעי. תראי מה הבאתי..."

היא החלה לפתח את השקיות ונבהלה: "מי צריה כל כך הרבה שקדים? כמה שלמת עבורם?"

"כמה שלמתי? זה בדיוק הענין! שקדים כמעט בחנם, חמשה שקלים לקילו!"

התישבתי לעשר את השקדים, ואז לקחתי כמה מהם לטעימה. אני מפצח אחד – אין בפנים שום דבר! עוד אחד – גרעין מצמק ויבש. השלישי ריק גם הוא.

פותר שק נוסף, ועוד אחד – הכל קלפות! קלפות שקדים!

רבנו של עולם! איה תתכן גזלה כזו לאור השמש? גם החבילה השלישית התגלתה כשק קלפות, ואז הטענתי בחזרה את שקי השקדים, עשירים קילו משקלם, וחזרתי לשוק.

הגעתי לדוכן. עדין השתרה שם תור ארה של אנשים תמימים שבקשו לקנות שקדים במחיר מציאה של חמשה שקלים לקילו, ולא ידעו שהם קונים קלפות ותו לא.

נגשתי למוכר בועקת למה רמיתני: "מאה שקלים שלמתי לה בשביל קלפות שקדים! הבה לי אותם תכף ומיד, וקח בחזרה את כל הקלפות שלך!"

"מה פתאם? עשינו עסקה ואיני מוכן לבטלה!"

"אבל תראה, בכל השקים האלה אין אפלו שקד אחד ראוי לשמו! השב לי את הכסף שגזלת!"

"אדוני, אל תצעק בבקשה. הרגע, ואסביר לך הכל".
העמדת פני נרגע, והמוכר הסביר: "היודע אתה מהו
המחיר הרגיל לקילו שקדים?"
"ארבעים שקלים".

"זפה. כשאתה פותח חבילה של קילו שקדים, כמה
קלפות אתה מוצא בתוכה? כמה אחוזים מהמשקל
שיכים לקלפות? בערך חצי. ובכן, כמה אתה משלם
עבור הקלפות? עשרים שקלים. וכמה אני לקחתי
לך? חמשה שקלים, רבע מחיר! ואתה מדבר על
גזל?"

לא האמנתי למשמע אזני. "וכי חסר דעה אתה?"
השבתי לו. "אני משלם על הקלפות עשרים שקלים?
הקלפות הולכות לאשפה, ואיני משלם עליהן אפילו
אגורה. אני משלם ארבעים שקלים על השקדים,
וכיון שלשקדים יש קלפות, אני מקבל גם אותן. נכון,
הקלפות אינן מיתרות, הן שומרות על השקדים, אבל
בפני עצמן – אין להן שום תכלית, ואיש לא מוכן
לשלם עליהן; לא עשרים שקלים, לא חמשה שקלים
וגם לא חמש אגורות".

סיים רבי שבתאי את משלו, ועבר לנמשל:
יהודי נשלח לעולם הזה ממקום עליון, ונתנה בו נשמה
טהורה כדי לאסוף מצוות ומעשים טובים. בשביל
להתקיים פאן – זקוקה הנשמה גם לגוף, והגוף צריך
לאכל ולשתות, הוא צריך בית וצריה גם בגדים...
באמת אי אפשר בלי הקלפות האלה! אבל מי מוכן
לקנות קלפות ריקות? מה שווות קלפות בלי שקדים?
אוי לו למי שמעביר את כל ימיו על קלפות שאין בהן
שום ערה!

ראש השנה הוא קדם כל יום דין ויום המלכת ה'.
כדי לעורר אותנו לדברים הללו יש תפלות בבית
כנסת או סימנים שאותם אוכלים – אה הם לא
הדבר העקרי שצריה להעסיק אותנו בימים הללו!
הם כמו קלפות סביב הפרי האמתי, וכשהם עומדים
בפני עצמם אין להם שום ערה.
ההכנות האמתיות שצריכות להעסיק אותנו
לקראת ימי הדין הן החזרה בתשובה ואסוף עוד
מצוות ומעשים טובים.

(רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל – מגיד מראשית)

בְּדֶרֶךְ הַתְּשׁוּבָה

"ה', באור פְּנִיָּה יִהְיֶה כוֹן" - מהו עֲנִיָּן הַשׁוֹפֵט?

מִשָּׁל לְמֶלֶךְ שֶׁהָיָה גֵר בְּעִיר הַבִּירָה, וְהִיָּתָה מְדִינָה רְחוֹקָה הַשִּׁיכָת לּוֹ. מֵאַחַר שֶׁמְדִינָה שָׂאִין בָּהּ מְלָכוֹת "אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ חַיִּים בְּלֵעִו" (אֲבוֹת ג', ב), לָכֵן שָׁלַח לְשֵׁם שׁוֹטְרִים וְשׁוֹפְטִים, וּמָסַר בְּיַדֵּיהֶם תְּכֵנִית שֶׁל צִדֵּק וּמִשְׁפָּט - מְעַרְכַת חֲקִים לְפִי הַיֵּשֶׁר שֶׁל הַמֶּלֶךְ, עַם הַרְחָמְנוֹת וְהַחֲסֵד שֶׁל הַמֶּלֶךְ - שְׁעַל פִּיָּה יֵשׁ לְנַחַל אֶת כָּל מְעַרְכַת הַמִּשְׁפָּט.

וְהִנֵּה מוּבָא אָדָם לְמִשְׁפָּט לְפָנֵי הַשׁוֹפֵט. הַשׁוֹפֵט שׁוֹמֵעַ אֶת הַמִּקְרָה, בּוֹדֵק וְחוֹקֵר - מַעֲיִן בְּסִפְרֵי הַחֲקִים שֶׁנִּמְסַר עַל יְדֵי הַמֶּלֶךְ, וּמַגִּיעַ לְמִסְקָנָה שֶׁלְּפִי כָּל הַנְּתוּנִים מַגִּיעַ לְאָדָם זֶה עֲנֵשׁ מְסִים. מִתְנַפֵּל הָאָדָם לְפָנֵי הַשׁוֹפֵט וּמְבַקֵּשׁ: "אֲנִי שׁוֹפֵט נִכְבָּד, תַּחֲן אוֹתִי! נִכוֹן, חֲטָאתִי, אֲבָל אֲנִי מְבַקֵּשׁ... יֵשׁ לִי מִשְׁפָּחָה וְיִלְדִים... וְגַם הָרִי אֶתְּהָ, הַשׁוֹפֵט, קָרוֹב מִשְׁפָּחָה שְׁלִי..."

אוֹמֵר לוֹ הַשׁוֹפֵט: "דַּע לָךְ! קִבְּלִתִּי מְעַרְכַת וְתִכְנִית שְׁעַל פִּיָּה מְנַהֲיִים אֶת הַצִּדֵּק וְהַיֵּשֶׁר בְּמְדִינָה זוֹ. אִם אֲנִי מִתְעַלֵּם מִמְעַרְכַת זוֹ - אֲנִי מְמוֹטֵט אֶת כָּל מְעַרְכַת

הַיֵּשֶׁר בְּמְדִינָה. לְכָל אֶחָד יֵשׁ כָּל מִיָּנִי סְבוּת שְׁלִכּוֹן צְרִיָּה לְחֹן אוֹתוֹ... אֲבָל לֹא יִתְכַּן לְחַרְג מִמְעַרְכַת הַחֲקִים שֶׁל הַמֶּלֶךְ, כִּי לֹאִי מְעַרְכַת זוֹ, כָּל הַמְדִינָה תִּכְנֵס לְתַהוֹ וְנִבְהוּ!"

וַיְהִי הַיּוֹם וְהַמֶּלֶךְ בְּכַבּוּדוֹ וּבְעֲצָמוֹ בָּא לְעָרָה מִשְׁפָּט בְּמְדִינָה. מִיָּד בָּא אוֹתוֹ אָדָם לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, וּמִתְחַנֵּן לְפָנָיו - "אֲנִי, תַּחֲן אוֹתִי... אֶתְּהָ מֶלֶךְ שֶׁל חֲסֵד, וְאֲנִי גַם קָרוֹב מִשְׁפָּחָה שְׁלִי..."

אוֹמֵר לוֹ הַמֶּלֶךְ: "אֲנִי חוֹנֵן אוֹתְךָ". מַעֲרִיר אֶחָד הַשָּׂרִים לְמֶלֶךְ: "אִם הַמֶּלֶךְ חוֹנֵן אוֹתוֹ, הָרִי זוֹ פְּגִיעָה בְּכָל הַתְּכֵנִית... יִהְיֶה כָּאֵן תַּהוֹ וְנִבְהוּ!"

עוֹנֶה הַמֶּלֶךְ: "רְאִשִׁית כָּל אֲנִי כָּאֵן, וּכְשֶׁאֲנִי כָּאֵן אִין צְרִיָּה לְמְדִינָה שֶׁתִּתְנַהֵל עַל פִּי מְעַרְכַת הַמִּשְׁפָּט וְהַחֲקִים - הִיא מִתְנַהֵלֶת עַל יְדֵי הַמֶּלֶךְ עֲצָמוֹ. וְעוֹד, הָרִי כָּל תְּכֵנִית הַמִּשְׁפָּט הִיא מִהַחֲכָמָה שְׁלִי - וְאֲנִי הוּא זֶה שֶׁמְחוֹנֵן אוֹתוֹ, וּבְאֶפְשָׁרוֹתֵי לְחֹן אֶת אֲשֶׁר אֲרָצָה לְחֹן".

בְּרִאשׁ הַשָּׁנָה הַקָּבֵ"ה דָּן אֶת הָעוֹלָם כְּמוֹ בְּכָל יוֹם יוֹם עַל פִּי מְעַרְכַת הַדִּין וְהַמִּשְׁפָּט. כָּלֵם עוֹבְרִים לְפָנָיו

הוא כל כך קטן - ואבא כל כך גדול... מה הוא יכול לעשות?

לוקח יענקל'ה כובע גדול וישן של אבא, לובש אותו על ראשו, עושה פרוצופים... ואז - אבא פורץ בצחוק... וכל מערכת המשפט "נשברת" ומשתבשת. מה קרה כאן? אבא היה אמור לעשות סדר עם יענקל'ה. יענקל'ה היה מבטיח שממחר הוא יקום בזמן... אבא היה אומר לו: "אבל אתמול גם הבטחת וגם שלשום וגם לפני שבוע"... ויענקל'ה היה מצהיר ומבטיח בכל לבו שממחר באמת ובתמים הוא מתחיל לקום בזמן. "טוב" - אומר האבא - "אבל מה תאמר לרבי בחי"ד?"...

בדרך הרגילה יש כאן מערכת ארפה ומסבכת של משפט, אבל כשיענקל'ה מצליח להוציא חיוך מאבא - יש כאן אור פנים, וכשיש עסק עם "אור פנים" - יש קשר של אהבה, ובמלה אחת אפשר לפעל מה שלא מצליחים לעשות בדרך הרגילה גם לאחר מאמצים רבים!

(רבי שמשון דוד פינקוס זצ"ל - דורש טוב ראש השנה)

כבני מרוז, אין אפשרות להנצל ולהתחמק ממערכת הדין והמשפט - הצדק והמשפט של המלך מתכנן על פי סדר מדקדק, לפי חכמה ורחמנות, על פי חסד ועל פי דין - אין כל אפשרות לחרג מהקללים - כי אז יתפך העולם לתהו ובהו.

והנה מגיעה העת ואנו תוקעים בשופר - מריעים לפני המלך בקול שופר, ממליכים את המלך בתוף המדינה! המלך נמצא כאן, הוא מולך עלינו והוא זה שעושה את המשפט! אחרי תקיעת השופר אין המערכת מתנהלת על פי מערכת המשפט, אחרי "אשרי העם ידעי תרועה" ההנהגה היא: "ה' באור פניהו יהלכו!" (תהלים פט, טז).

וכשיש את אור פניו יתברך, המלך עצמו עם כל האהבה שלו ועם כל הרחמנות - חסדו הוא אינסופי! משל נוסף מחיי היומיום. יענקל'ה מגיע הביתה ובגידו פתק מהמלמד: "יענקל'ה לא מתנהג כראוי...". באותו רגע נהיה חשף בבית, מתחילה עקשיו מערכת של דין ומשפט. אבא כועס, אמא כועסת - "מלאכים יתפזזו... חיל ורעדה יאחזו"... יענקל'ה חושש מאד מהמשפט העומד לבוא עליו.

בעיצומם של הימים המסוגלים עשרת ימי תשובה
מרדכי שמואל אדלשטיין שליט"א
מרדכי שמואל אדלשטיין שליט"א
יצאו לערי השדה לתלמוד תורה
של תנוקות של בית רבן הסחורים - ילדי קרן ההפעות
למעמד תפילה בוקעת רקיעים
יחד עם ילדי הקירוב
עבור המאמצים ילד בקרן ההסעות
לשנה טובה ומתוקה, לבריאות ונחת מהילדים

מעמד הנדחת
בעשרת ימי תשובה

מעוניינים להנציח את העלון הבא לזכות יקירכם?
צרו איתנו קשר במייל: zaida@kerenh.org.il

רוצים את העלון אצלכם?
שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il ונשלח אליכם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 95-659-804-5 התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדרים פלוס" ברחבי הארץ